

L a i v a s

THE SHIP

Savaitinis Lietuvių R. Katalikų Laikraštis

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

No. 6

Vasario (Feb.) 7, 1925

Metai V.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

VAIKŲ AUKLĖJIMAS.

MINČIŲ ŽIUPSNELIS
IS KUN. JURO PAMOKSLO
PASAKYTO 12 SAUSIO CICEROJE, ILL.

Dažnai mes kalbame apie įvairias draugijas. Vienas mes giriame dėl jų gerų darbų, kitas gi peikiame ir jų veikimu piktinamės.. Iš kur toks skirtumas? Ne visos draugijos yra vienaip susiorganizavusios. Draugija, kurion yra susiburę geri, dori, pasišventimo pilni žmonės, neša savo nariams ir visuomenei naudos, jos darbai yra neįkainuojami. Draugija gi susikurusi iš netikusių žmonių tampa ne tik nenaudinga, bet žalinga. Tokios draugijos darbai tuojaus parodo, kad jos pamatas

nėra tikęs, nes kokie žmonės, tokie ir darbai.

Tvirčiausia, pačios prigimties, sukurta draugija žmonių tarpe yra šeimyna. Iš šeimynų gi išauga valstybė. Kokia bus šeimyna, tokia bus ir valstybė.

Be galo svarbu, kad šeimyna būtų tverinama gerais pamatais, kad tėvai būtų geri, dori žmonės. Nuo jų dorumo priklauso ir jų vaikučių dorumas.

Jokia mokykla nedaro tiek intekmės jaunajai sielai, kaip kad tėvai. Juk

vaikučiai namie nuo pat pradžios esti tėvelių intakoje. Į jų nekaltąją širdį atsimuša ir geri ir blogi tėvų žodžiai ir darbai. Jei kudikis namie nuo pat mažumės girdi keiksmus, burnojimus prieš kunigus, Bažnyčią, net ir patį Dievą, tai ar galima tikėtis, kad jis išaugs padorus žmogus? Jei vaikas jau paaugęjęs mato savo tėvelius ar girtuokliaujančius, ar neteisybę darančius, ar žvėriškai besipykstančius, ar net ištvirkimui pataikaujančius, ar galima laukti, kad toks vaikas užaugęs bus blaivus, teisingas, save valdąs ir tvarkus vyras? Aišku, kad ne. Toks vaikas greičiausiai bus kandidatas į piktadarius ir į kalėjimą. O piktadariai ir kalėjimas, kas nežino, tokia našta yra valstybei!

Kad ir geriausiai išpurinton žemėn pasėsi sėklą, jei ji bus sugedus, gero vaisiaus iš jos nelauk. O kad ir Dievas apdovanotų kudikio sielą gražiausiomis prigimties ypatybėmis, jei tėvai iš pat jaunųjų dienų sės į jo širdį blogą sėklą, negali jie laukti gerų vaisių.

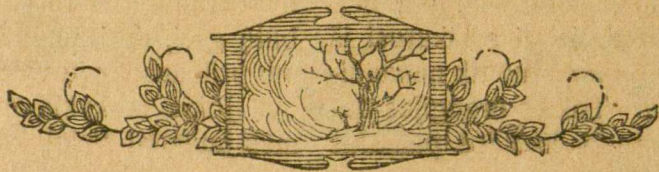
Dažnai tėvai skundžiasi savo vaikais, kad negerai, kad negalima jų suvaldyti. Bet paklauskime tėvų, ar jie rupinosi geros sėklos pasėti į savo vaikučių širdis, kuomet jie buvo dar maži? Kad nereikėtų vaikams paaugus aimanuoti dėl jų negerumo, tėvai turė-

tų ypatingos domės atkreipti į savo vaikučius, jau jiems esant 2, 3, 4, 5, 6 metų amžiaus. Jau tuomet tėvai privalėtų vaikučiams kalbėti apie Aukščiausiąjį Dievą, pratinti prie maldos, tvarkos ir susivaldymo. O jiems kiek paaugėjus reikėtų jiems balsu skaityti gražių pasakojimų iš gerų katalikiškų laikraščių, k. a. "Draugo", "Laivo", "Giedros", "Darbininko" ir kitų. Ypač partina, kad kasdien būtų skaitoma bent keli lapai iš Šventųjų gyvenimo. Tokie skaitymai giliai įsismeigia į nekaltąją vaikučio širdį ir palieka joje neišdildomo įspūdžio.

Jei taip būtų vaikučiai iš mažumės auklėjami, mes neregėtumėm tų baisių dalykų Amerikoje, kokių šiandien kad matome. Vaikai ką tik pradėję eiti mokyklon, o jau yra ištvirkę, pasileidę, pradeda vogti ir kitų nedorybių daryti. Tai vis dažniausiai iš blogo tėvų pavyzdžio vaisius, ir visokių "nickel-show", biaurių laikraščių — fonių ir kitų piktinančių dalykų pasekmė.

Rupinkitės tad, tėvai, iš mažųjų dienų vaikams įdiegti gero, dorumo sėklą, saugokitės patys jų piktinti ir dabokite, kad kiti nepiktintų. Tuomet galėsite su gera viltimi žiūrėti į jūsų vaikučių ateitį.

Surašė Vargdienis.

A. A. VIENUOLĖ MARIJA JUZEFINA.

Vienuolė-sesuo Marija Juzedina, dukterė Jokubo Meagher ir Anelės Ryan, gimė 1840 m. miestelyje Roscrea, Tipperary apskrįčio, Airijoje. Sukakus 16 m. su kitomis trimis savo seserimis ji atvyko į Jungtines Valstijas ir 1858 m. įstojo į Dominikonių Seserų Šv. Kotrynos vienuolyną, Springfielde, Kentucky. Čia vienuolyno akademijoje ji ėjo disciplinos tvarkytojos pareigas. Sekamai ji buvo perkelta į Šv. Rožančiaus akademiją, Louisville, Ky. 1873 m. ji drauge su kitomis penkiomis vienuolėmis buvo pasiūstą įsteigti Dominikonių Seserų vienuolyną Altono (Ill.) vyskupijoje, kurioje tuomet vyskupavo J. M. vysk. Baltės ir su jo pritarimu ir pagelba tų pačių metų rugpiučio mėn. buvo duota pradžia Dominikonių Seserų Šv. Rožės Limietės vienuolynui, Jacksonville, Ill. Tais pačiais metais rugsėjo mėn. jos atidarė mokyklą Musų Išganytojaus vietinėj parapijoj. Įsteigtasis vienuolynas sparčiai augo ir didinosi. Ji tai ėjo motinos pareigas 20 m. tame vienuolyne.

Motina Marija Juzefina, realizuodama, kad tuomet laikinis vienuolynas mažas, tatau 1890 m. pradėjo ji rūpintis surasti ir gauti didesnę plotą, kur galima būtų pastatyti didesnę už esantį vienuolyną. Ji tai apėjo Du Boisų plačią nuosavybę, Springfielde, Ill. ir nupirkę ją. Či 1893 m. birželio mėn. J. M. vyskupas Ryan pašventė naują vienuolyną Švenčiausios Širdies (Sacred Heart) vardu. Ji tai buvo vyriausioji naujo vienuolyno ir akademijos motina iki 1922 m.

Visa tai svarbiausieji jos gyvenimo nuopelnai. Šiandieną virš trijų šimtų vienuolių-seserų mokytojanja katalikiškose mokyklose. Vienuolės, buvusieji jos mokiniai ir visi, kurie (rios) turėjo progos susidurti ir kalbėtis su ja, šiandieną apimti geduliais, liudi jos netekę. Ji buvo tikrai gražiausias pavyzdys visiems. J. M. vyskupas J. A. Griffinas sakytame pamoksle geriausia vaizduoja ją sekančiais žodžiais: "Sesuo Marija Juzefina, toji geroji vienuolė, buvo viena, kuri buvo gerai žinoma ir bažnyčioj ir pasaulyje. Ji paėjo iš pavyzdingų namų, kuriuose viršų ėmė kilniausieji idealai. Iš tų namų šeimos — trys yra vienuolėmis ir vienas yra kunigu. Šiandieną laidojame tą gerąją vienuolę, vieną iš tų penkių, kurios atvyko į šią valstiją įkurti Šv. Dominiko Seserų vienuolyną. Ji gyveno, kad matyti virš trijų šimtų vienuolių, persiėmusių jos pavyzdžiu, ir įžengusių vienuolynan. Jos visos per tos sesers įtekmę patapo vienuolėmis. Ji, kad ir žengė šventųjų pėdomis, tačiau buvo laiminga. Savo gyvenimo naudingume ji atrado džiaugsmą ir tikrąją laimę ir tikrąjį patenkinimą. Ji paaukavo savo gabumus ir Dievas palaimino juos. Jis tai davė jai ilgąjį gyvenimą, patenkinimą, artimo meilę ir džiaugsmą pamatyti džiaugsmą ir meilę ir garbę."

Gyvenant ji teikė laimę kitiems ir pati buvo laiminga. Taip. Ji buvo laiminga čia žemėje. Či Danguje gavo amžinąją laimę.

Kun. A. Tamoliūnas.

I Užgavėnių Sekmadienis (Septuagesima).

L e k c i j a

KORNT. 9, 24-10, 5.

BROLIAI: Ar jūs nežinote, kad tie, kurie bėga lenktynėse, visi, tiesa, bėga; bet tik vienas tegauna laimikį? Taip begkite, kad jūs gautumėte. Kiekvienas, kurs eina imtynėmis, nuo viso susilauko. Jie juk tai daro, kad gautų pragaištantį vainiką, mes gi nepragaištantį. Taigi, aš taip bėgu, ne kaip į nežinias; taip kaujuos, nekaip orą plakdamas. Aš baudžiu savo kuną ir stengiuos pavergti, kad kartais, kitiems apsakojęs, pats nepasidaryčiau peiktinas.

Aš nenoriu, kad jūs, broliai, nežinotumėte, jog mūsų tėvai visi buvo po debesimi, visi perėjo jurą, visi buvo pakrikštyti į Mozę debesyje ir juroje, visi valgė tą patį dvasinį valgį, ir visi gėrė tą patį dvasinį gėrimą, (gėrė gi iš sekančios paskui juos dvasinės uolos, o uola buvo Kristus). Bet daug jų nepatiko Dievui.

E v a n g e l i j a

MT. 20, 1-16.

ANUO metu Jėzus pasakė savo mokytiniam šita prilyginimą: Dangaus karalystė panaši į žmogų šeimininką, kurs anksti rytą išėjo samdytis darbininkų į savo vynuogyną. Susiderėjęs su darbininkais po denarą dienai, jis nusiuntė juos į savo vynuogyną. Išėjęs apie

trečią valandą, jis pamatė kitus stovinčius be darbo prekyvietėje, ir jiems tarė: Eikite ir jūs į mano vynuogyną ir kas bus teisinga, aš jums duosiu. Jie nuėjo. Jis vėl išėjo apie šeštą ir devintą valandą ir taippat padarė. Ir apie vienuoliktą valandą jis dar išėjo ir rado kitus stovinčius ir jiems tarė: Ko čia stovite visą dieną dykinėdami. Jie jam sako: Kad niekas mūsų nepasamdė.

Jis jiems tarė: Eikite ir jūs į mano vynuogyną. Atėjus gi vakarui, vynuogyno savininkas tarė savo užveizdui: Pašauk darbininkus ir atiduok jiems užmokesnį, pradėdamas nuo paskutiniųjų iki pirmųjų. Prisiartinę tad tie, kurie buvo atėję apie vienuoliktą valandą, gavo kiekvienas po denarą. Atėję paskui pirmieji tarėsi daugiau gausią, bet ir jie gavo kiekvienas po denarą. Imdami gi jie murmėjo prieš šeimininką ir sakė: Šitie paskutiniai viena valandą tedirbo, ir tu padarei juos lygius mums, kurie nešėme dienos ir kaitros našta. Bet jis atsakydamas vienam jų, tarė: Prieteliau, aš tau nedarau skriaudos; argi ne už denarą susiderėjai su manim? Imk, kas tavo, ir eik sau; aš gi noriu ir šitam paskutiniam duoti, kiek ir tau. Arba ar man nevalia daryti, ko noriu? ar tavo akis delto netikusi, kad aš geras? Taip paskutiniai bus pirmi ir pirmieji paskutiniai, nes daug pašauktų, mažą gi išrinktų.

PREDESTINACIJA (PASKYRIMAS).

Kiekvienam žmogui ne juokais rūpi ateitis, nes vienam ji neša laimę, kitam nelaimę, vieniems skausmą, kitiems džiaugsmą.

Visais amžiais pastebime bandymų praplėsti uždangą, kuri mus nuo ateities skiria ir pažvelgti į ją. Šis troškimas sužinoti ateitį ir sukūrė įvairių įvairiausių žyniavimus, burtus, prietarų, kuriais pasižymėjo praėjusieji lai-

kai, ir nuo kurių ir šiandieniniai nėra visiškai atsikratę.

Įvairių žmonių loumų lygindami eigą pastebime nuostabų faktą, kad kaip kada vieniems gyvenimas sekasi ir tai be didelių iš jų pusės pastangų, kitiems atvirkščiai visiškai nesiseka, nors ir daug darbo ir triuso į tą gyvenimą įdėta. Klausimas tad savaime kyla, kokis yra santykis žmogaus ateities su dabar-

timi, ar ji priklauso nuo jo pastangų, ar priešingai tampa jam neišvengiamai primesta be jokių iš jo pusės kaltės bei nuopelnų. Klausimas dar opesnis pasidaro, jeigu mes šių faktų akyvaizdoje pažvelgsime į žmogaus amžiną po mirties likimą. Vieni po mirties yra laimingi, kiti nelaimingi — be galo tad svarbu pasidaro sužinoti, nuo ko priklauso mūsų galutinas likimas, ar yra mūsų galioje jį į vieną ar į kitą pusę nukreipti. Jeigu taip, tai tuomet mus pastangos įgyja didžiausios prasmės, gyvenimas rimtumo, nes tuomet mes patys savo rankomis kuriame sau laimingą ir nelaimingą ateitį ir savo galutinį likimą. Jeigu ne, tuomet nebelieka daugiau nieko, kaip pavesti save aplinkybių bangoms ir eiti be jokios kovos į nežinomą ateitį su tokia tik viltimi, kokią turime dalyvaudami loterijos lošime, kuriame žmogaus pastangos ir geri norai negali išlošimo ižtikrinti.

Klausimas, kaip matome, yra be galo svarbus, tačiau jo išsprendimas savo gilumu perviršija žmogaus protą. Nenuostabu tad, jei žmonija savo jėgomis jo išrišti nepajėgė, todėl jis vis iš naujo yra keliamas ir gvildinamas ir taip turi but bus amžinai, kol žmogus gyvens šiame pasauly.

Klaidingas klausimo rišimas.

Bendrai žmonės yra linkę manyti, kad jų amžinas likimas yra iš kalno paširtas. Ir to manymo svarbiausia priežastis yra tiesa, kad Dievas yra visa žinaš; taigi žino ir mato nuo amžių mūsų galutinį likimą.

Šią tiesą besvarstant nenoroms

žmogui brukasi bauginanti mintis, kuri kaip bematant klaidinga išvadą ir pasiulo. Viena iš dviejų: busiu išganytas, arba pražuvęs, aš to nežinau, bet Dievas tai žino. Kadangi Dievo mintis Jo valiai pritariant yra įvykių priežastis, taigi ir mano pražuvimas ir išganymas yra jau pas Dievą išspręstas, ir nieks to išsprendimo atmainyti negali, nes Dievo mintyse nei paklydimu, nei abejonių atsirasti negali. Jeigu gi taip yra, tai ką darysiu vis tik tiek pateksiu tenai kur mane Dievas pateksiant žino; negel bės mane nuo pražuvimo geri mano darbai, nei pakenks mano išganymui pikti. Šitoks protavimas yra klaidingas ir katalikų Bažnyčios nekartą pasmerktas. Tačiau kur gludi klaida, ne iš karto žmogaus protas sugebės pastebėti. Kad jis yra klaidingas, galime išvesti iš šio pavyzdžio: viena iš dviejų yra tikrai: arba sulauksiu metų pabaigos, arba nesulauksiu. Jeigu man skirta sulaukti, tai vis vien ką darysiu, ar nuo tilto į ežerą šoksiau, ar nuodų taurę išgersiu, metų pabaigos sulauksiu. Jeigu gi man skirta metų pabaigos nesulaukti, tai kad ir labiausiai save saugčiau vis vien nesulauksiu.

Gyvenimas tokiam protavimui visiškai nepritaria, nes tuomet reiktų panaikinti visą medicinos mokslą, kam kovoti su limpančiomis ligomis, kam saugoti sveikatą, higienos mokytis, kas kam skirta mirtis ar gyvybė vis vien įvyks neatsižvelgiant į žmogaus pastangas. Kaip keistai, kaip baisiai imtų gyvenimas plėtotis, panašiais dėsniais imtų vadovautis. Laimė, kad žmo-

nija turi sveiką protą, kuris panašiuose klausimuose ima visuomet viršū ant liguisto, suklaidinto.

Teisingas atsakymas.

Tiesa, Dievas numato mus galutinį likimą, bet jo numatymas neuzdeda mums butinumo. Aš galiu numatyti, kā mano geras pažįstamas rytoj darys, bet mano numatymas jam liuosybēs neatima ir neuzdeda prievolēs daryti taip, kaip yra numatyta. Jeigu jis veiks kaip numātau, jo veikimas plauks iš jo liuosos valios, o ne iš mano numatymo.

Nors tad Dievas ir numato mus galutinį likimą, vis vien tiesa pasilieka tiesa, kad žmogus juo pasekmingiau ir juo aukštesnį tikslą pasiekia, juo geriau pasiruošęs stoji į darbą, juo daugiau pastangų padaro. Šią tiesą visas pasaulis pripažino ir sulig ja visuomet stengėsi ir stengsis savo gyvenimą tvarkyti.

Ji yra žmogaus tiesa ir tinka netik šios žemės tikslams pasiekti, bet ir ateitį ir laimingą amžiną likimą sukurti. Reikia ir amžinajai laimei atsiekti reikia gerų darbų ir pastangų iš žmogaus pusės.

Amžinąją žmogaus laimę sudaro Dievo regėjimas danguje. Atsiekti šį tikslą žmogus savo jėgomis negali, reikia ypatingos Dievo pagalbos įvairių malonių pavidale.

Prieš pirmąją nuodėmę visos tos malonės apščiai kartu su kitomis dovanomis buvo žmogui suteiktos, galėjo tad ramiai ir be kliučių prie savo tikslo eiti. Nuodėmei atsiradus žmogus tapo apiplėštas iš visų malonių ir dovanų ir net savo prigimties jėgose su-

žeistas, tikslo tuomet pasiekimas tapo nebegalimas. Dievas parodė žmogui gailestingumo, neatstumė jo visiškai nuo savęs, bet pažadėjo atsiųsti išganymoją, kurio užduotis buvo trejopa: 1) atlyginti Dievui už žmogaus nusikaltimus, 2) atgauti prarastą malonę, o su ja ir teisę į dangaus karalystę, 3) savo pavyzdžiu ir mokslu parodyti žmogui, kaip jis atpirkimo malone panaudodamas gali pasiruošti dangaus karalystei.

Viena žmonių dalis tomis malonėmis ir atpirkimo vaisiais nepasinaudos ir pražus, kita dalis išsigelbės. Tuos, kurie išsigelbės šv. Raštas vadina "išrinktais", "pramatytais", "paskirtais", pražuvusius gi "atmestais", "pasmerktais."

Sulig šv. Rašto žodžių Dievas nieko nepaskyrė pražuvimui, bet visų žmonių neveidmainingai trokšta išganymo ir visiems suruošė tinkamą pagalbą iš savo pusės. "Dievas nori kad visi žmonės būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą" 1, Tim. 2, 4. Jeigu kas tampa išganytas, tai yra Dievo malonės dovana, kas pražuvęs, pražuvusiųjų nuopelnas. Katalikų tad mokslo šviesoje predestinacija vadinasi Dievo paskyrimo amžinajai laimei to žmogaus, kuris tinkamai naudodamasis duotomis malonėmis tą laimę užsipelnys. Predestinacija tad yra vienos rūšies, butent į amžinąją laimę, nors iš dviejų Dievo veiksmų susidedanti: paskyrimas gauti malonių, paskyrimas gauti laimę.

Predestinacijos į pražūtį katalikų moksle nėra, kas pražuva, tai vien savo blogais darbais užsipelno.

Kudikių likimas.

Išimtį iš šios taisyklės mažų vaikų likimas sudaro, kuomet jie miršta prieš ateisiant į protą. Vieni iš jų mirę po krikštui tampa išganyti, kiti mirę be krikšto yra pražuvę. Nė vieni, nė kiti nėra turėję nei gerų nei blogų darbų, nėra užsipelnę nei dangaus nei pragaro, o visgi yra sulaukę dideliai skirtingo likimo, taigi kas čia gal būti kaltas? Apskritai imant predestinacijos klausimas yra begalo sunkus ir painus, labai lengvai galima suklysti, todėl nereikia vadovautis jausmais, bet apreiškimo daviniais. Apreiškimas mums sako, kad žmogus su pirmąja nuodėme yra praradęs išganymą sau ir savo ainiams, reiškia savaimi negali turėti teisių į dangaus karalystę, jeigu mes jas gaudame, tai tik Kristui tarpininkaujant. Tie asmenys, kurie iš savo ar ne iš savo kaltės nėra atgavę teisę į dangų per Kristų negali būti išganyti. Pagaliaus nereikia užmiršti, kad bausmės ir kentėjimai aname pasauly pasiekia tik tuos, kurie su nuodėmėmis tenai nueina. Maži vaikai, mirę be krikšto, nuodėmių neturi, taigi nei bausmių, nei kentėjimų patirti negali, jų likimas yra gan laimingas, nors ir Dievo regėti negali.

Atsakomybę už jų pražuvimą neša suaugusieji, dėliai kurių apsileidimo jie tapo išskirti iš amžinosios laimės, jeigu toks apsileidimas iš tikrųjų yra buvęs.

Kodel Dievas leidžia pražuti?

Klausimas yra nekartą keliamas, kodel Dievas leidžia gimti ir augti tiems,

kurių amžiną pražuvimą pramato? Čionai Dievo nepabaigtas teisingumas apsiereiškia. Dievas davė žmogui liuosybę ir nenori jos atimti, nors ir mato, jog kai kurie asmenys tąja liuosybe pasinaudos pikta daryti ir bus pražuvę. Viso pasaulio tvarka reikalauja, kad tam tikri Dievo nustatyti dėsniai veiktų ir tą tvarką palaikytų. Piktadarių gimimo trukdymas, arba jų ankstybas naikinimas, kaip tik ardytų visatos tvarką, todėl Dievas leidžia visiems kartu augti ir veikti. Šv. Augustinas sako, kad piktadaris tuo tikslu gyvena, arba kad pasitaisytų, arba kad žmogų išbandyti padėtų.

Pavyzdys iš gyvenimo imtas gal šiek tiek šį klausimą padės suprasti. Valstybė stato geležinkelį. Lengva yra pramatyti, kad tas geležinkelis ne vieną žmogų suvažinės. Ar valstybė galėtų būti pateisinta, jeigu atsisakytų statyti geležinkelį vien dėl to, kad jis ko nesuvažinėtų. Be abejo ne. Gali but padarytos apsaugos, pastatyti užtvarai, persergėjimai, ir jeigu kas tų visų taisyklių laikysis, po traukinio raitais be abejo nepateks, bet jeigu nesilaikys, bus suvažinėtas, tik jau tuomet valstybė negali būti apkaltinta.

Dievas duodamas žmonėms liuosą valią numatė, kad kurie blogai sunaudos tą liuosybę, todėl padarė apsaugos, davė savo įsakymus, perspėjimus. Jeigu kas to viso laikysis nepražus, bet jeigu nesilaikys, jo pražuvimas ne bus iš Dievo, bet iš jo paties.

Dievas yra teisingas, todėl niekad nebaudžia už nusikaltimus ne iš piktos

valios papildytus, pasitikėkime Dievu. Dievas yra kntrus, taigi nusikaltusius ir pikta valia nesiskubina bausti, bet laukia jų pasitaisymo, džiaugsmas ky-la danguje, jeigu tas įvyksta.

Išvados.

Suglaudę kas tapo pasakyta apie predistinaciją, priešime prie išvados, kad šio klausimo gvildenimas verčia mus laikytis tam tikrų ribų, jeigu nenorime klaidingais keliais nueiti, kas yra labai lengva, atsižvelgiant į žmogaus proto netobulumą ir klausimo painumą ir gilumą. Tų ribų kertiniai stulpai yra:

1) Dievas yra visa žinąs, net ir mus galutinį likimą.

2) Dievo žinojimas neatima mums liuosybės ir neuždeda butinumo galutinio likimo klausime.

3) Galutinis likimas nėra mums primetamas neišvengiamai, bet reikalauja iš mus pusės tinkamų darbų ir pastangų ir juo kas daugiau tuo žvilgsniu pasidarbuos, tobuliau galutinį tikslą pasieks.

4) Be Dievo malonės galutinio tikslo pasiekti negalime, nes jis viršija mus jėgas, tačiau Dievas duoda tų malonių visiems užtektinai.

5) Predistinacija liečia tik išgany-mą, o ne pražuvimą, predistinacijos į pragarą nėra.

Nenusiminkime, jeigu ne visi tų ribų stulpai yra mūsų protui vienodai prieinami, nes nekartą paprasčiausiuose kasdieninio gyvenimo dalykuose protas nesugeba visa išaiškinti. Kur baigiasi, pav., erdvės platumas ir siau-

rumas, kas erdvei gali ribas nustatyti ir kas už ribų pasilieka, kokia yra galutinė medžiagos sudėtis? Kiek klausimų, tiek paslapčių, kurios žmogaus proto ribotumą parodo. O visgi žmogaus protas nors ir siaurose ribose veikia, visgi naudingą žmonijai darbą atlieka. Taip ir predistinacijos klausime, nors protas ir siaurose ribose veiks, visgi naudingą darbą atliks.

Išganyimo ženklai.

Ne vienas labai butų dėkingas, kad kas jam pasakytų, ar jis bus išganytas ar ne, ar jis yra išrinktųjų skaičiuje ar ne. Su visišku tikrumu to nieks negal ži-noti, nei pasakyti, yra tai paslaptis vienam Dievui žinoma. Tačiau yra ženklų, iš kurių mes galime spėlioti apie mus galutinį likimą, juo labiau, kad kai kurios žymės ir patarimai iš paties Dievo lupų yra išėję.

Tulas jaunikaitis paklausė Kristaus, ką darydamas jis pasieksiąs dangaus karalystę. Viešpats Jėzus priminė jam Dievo įsakymus, kuriuos pildydamas taps amžinosios laimės dalininku. Prisikėlęs iš numirusių Viešpats Jėzus siuntė apaštalus apskakinėti evangeliją tarydamas: "Eidami į visą pasaulį skelbkite evangeliją visam sutvėrimui. Kas tikės ir bus pakrikštytas, tas bus išganytas; kas gi netikės, bus pasmerkta." Mork. 16, 15, 16. Jeigu tad, kas tiki ir sulig tuo tikėjimu savo gyvenimą tvarko, turi ramią sąžinę, lavinasi dorybėse, kantrybėje, nusižeminime, artimo meilėje, dievotume, gailastingume, be abejo yra iš išrinktųjų skaičius.

J. Vaitkevičius.

Katalikų Pasaulys.

Guatemala. Persekiojimai. Naujojo Orleano dienraštis pagarsino Guatemalos konsulo Naujajame Orleane Yose D. Mayorga paaikškinimus delei tikiybines padeties Guatemaloje. Sulyg juo, viskas esa tvarkoje, nei kokio katalikų persekiojimo nesa. O istikrų Guatemaloje, kur absoliute didziama katalikai, prie valdzios vairo isigavo socialistai ir eme Francijos pavyzdziu spausti Katalikų Bažnyčia. Istreme is arkivyskupijos vyskupa pagelbininka ir 12 kunigų; dviems sunkiai sergančioms seserims isake isvažiuoti is valstybes ribų, valdzia pradėjo kištis į bažnyčiose teikiamas aukas, prasalinti užsigeidę kryžius is visų net privačių įstaigų; uždraudė Katalikų privačias mokyklas, o tuom tarpu panašias mokyklas protestantams leido turėti.

Vietos laikraščiai daug pasipiktinę tokiu konsulo pareiškimu, buk Guatemaloje nepersekijami katalikai.

Italija. Roma. Prirengiamoji Apeigų Kongregacija delei iskeltosios 32 kankinių-vienuolių is Orange kanonizacijos bylos, jau pradėjo savo darbą. Tie vienuoliai buvo nukankinti 1794 metais.

Šveicarija. Šventųjų Metų laiku daug ima keliauti žmonių per Šveicariją į Italiją — Romon. Į Genevą susirinko tarptautinė geležinkelių vedėjų konferencija. Daugiausiai sunkumų jaučiama susisiekimo reikalu Šveicarijoje, į kurią kiekvienas panorės užsukti, kad gamtos gražumynais

pasigėrėtų.

Francija. Kunigo pasišventimas. Miestelyje Tregourez (Finistere) sausio mėn. pradžioje š. m. karštine serganti moteriškė įpuolė šulinyn. Josios vaikai pakėlė triukšmą. Išbėgo vyras, emė šaukti pagelbos. Niekas nedrįso įsileisti į gilų šulinį ir išgelbėti moteriškės. Tik štai netikėtai atvyko vietinis vikaras, kunigas Salaun. Nežiurėdamas į savo gyvybės pavojų, įsileido į šulinį ir išgelbėjo nelaimingą moteriškę. Visi nustebę, dėkojo drąsuoliui kunigui, kuris karo metu jau pasižymėjo drąsa ir gavo karo kryžių.

Rumunija. Rumunija — tai pravoslavų, stačiatikių šalis. Bet Rumunijos Valdžia, gerai žinodama šv. Tėvo įtaką pasauly, rupinasi sudaryti su šv. Sostų Konkordatą. Tuo tarpu Brasov'e pravoslavai pradėjo persekioti Katalikus. Nuo poros šimtų metų statytą ir valdomą katalikų bažnyčią prievartos budu atėmė is katalikų. Pravoslavų šventikai, nepakęsdami katalikų augančios šalyje įtakos, ieško budu pakenkti valdziai sudaryti minėtą Konkordatą. Bet reikia tikėtis, kad trukšmadariai bus suvaldyti ir katalikams bus suteiktos pilnos teisės garbinti Dievą kaip jie nori.

Roma. Kaip auga pasaulyje šv. Tėvo įtaka galime suprasti ir is sekančių davinų. Prieš pat karą 1914 m. prie Vatikano buvo 13 svetimų valstybių misijų ir šv. Tėvas įvairiose sostinėse turėjo 13 savo nuncijų ir apaštaliųjų delegatų.

O 1924 m. t. y. dešimts metų vėliau, jau turi šv. Sostas 29 nuncijus ir 18 apaštalinų delegatų. Romoje-gi prie Vatikano paskirta 29 svetimųjų valstybių misijos, legacijos, kurių septynetas pakelta į ambasadas, butent Belgijos 1921 m., Ispanijos, Vokietijos 1920 m., Francijos 1921 m., Brazilijos 1919 m., Chili 1920 ir paskutiniu laiku 1924 m. Lenkija prie jų prisidėjo.

Francija. Iš Francijos nuolatos pareina žinių, kaip energingai imasi organizuoti katalikai įvairiose Francijos dalyse.

Patsai Herriot'as jau ima kitaip kalbėti. Sausio mėnesio vidury š. m. jisai rašo Alzace — Loreno provincijos prefektams, atšaukdamas, buk tai neteisingos žinios apie jo Herriot'o nusištatymus. Francijos valdžia nenorinti varžyti sąžinės laisvės, tik priešingai, ji norinti tą laisvę apsaugoti, išlaikydama neutralumą tikėjimo dalykuose. O tą Francijos neutralumą jau mes žinome, ką reiškia. Žmogus negali viešai persižegnoti, nes tas kito sąžinės laisvę ardąs. Todel užginta.

Ilgai kentėjo katalikai masonų ir socialistų pančius, bet galutinai kantrybės ima pritrukti Rupinasi, kad valdžia atšauktų neteisingus įstatymus, nedraustų kas kaip nori garbinti Aukščiausiąjį.

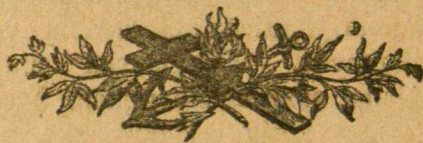
Katalikai laimėjo. Galų gale Francijos Katalikai laimėjo. Paskutiniomis žiniomis Francijos Valstybės Taryba išsprendė palikti Alzaco — Loreno provincijoje religines mokyklas ir paskirti

diplomatinių atstovą į Vaitikaną. Tuo budu katalikų vienybė ir drąsus pasiryžimas pergalėjo bedieviškos valdžios pastangas išvyti iš mokyklų tikyba.

A. A. Vienuolė Marija Juzefina.

Sausio 12 d. Sacred Heart vienuolynė Springfield, Ill. mirė vienuolė-sesuo Marija Juzefina, pagarsėjusi pionierė įkurėja vienuolyno Illinojaus valstijoje ir atidengusi Linkolno paminklą spal. 15 d. 1874 metuose. Gedulingos pamaldos įvyko sausio 15 d. Sacred Heart vienuolyno koplyčioje. Patsai J. M. vyskupas J. A. Griffinas celebravo Requiem Mišias, asistuojant dvasiškiams. Koplyčioje matėsi ne tik vietinių kunigų, bet ir iš svetur, atvykusių, kad atidavus paskutinę pagarbą didingai vienuolei. Illinojaus gubernatorius Len Small ir-gi pagerbė vėlionę seserį, patiekdamas gyvųjų rožių ir lelijų vainiką. Po pamaldų J. M. vyskupas pasakė gražųjį pamokslą, išaukštindamas a. a. vienuolę-seserį Mariją Juzefiną. Pamaldose dalyvavo ir valstijos valdininkų. Vėlionės sesers palaikai buvo nulydėti į Kalvarijos kapines ir paguldyti šale kitų garbingų vienuolių, besilstančių žemėje.

Apie jos gyvenimą ir darbus yra plačiau parašyta atskirame straipsnyje pusl. 83.

Ž I E D E L I A I.

Sulig Nachbar'u J. Paukštys.

Šv. Jonas Berchmans-Moksleivis Šventasis

(Tėsinys).

Pašaukimas.

Dabar jis ne tik savo kilniu budu ir malda, bet ir mokslu pralenkė kitus. Užtat galė metų jam teko pirmoji dovana už pavyzdinę mokymąsi. Bet tuomi J. Berchmans nesitenkina. Jis trokšta ir iš Dievo gauti kada nors šventųjų dovanų. Tada ir panusta jį stoti į karingųjų jezuitų eiles. Dabar jis tariasi su gerais dvasios žinovais, skaito knygas ir karštoje maldoje ieško Aukščiausiojo patarimų. Gavęs iš savo globėjo kun. Froidmont 25 guldenus, jis pasirupina iš tos "mamonos" pasidaryti sau gerų draugų. Trečią jų dalį išdalina pavargėliams o už kitus užsiperka dvi Misias.

Dabar jautrioje Jono sieloje susigrumė Dievo ir tėvų meilė. Senasai Berchmans, išgirdęs apie sunaus troškimą stoti jezuitų vienuolijon, greitai atvažiavo į Mecheln'ą ir nuėjo pas Tėvą de Greeff.

— Tai jūs mano sunui įkalbėjote tokią paikystę! sušuko jį. Bet aš esu jo tėvas ir visą turtą išaikvojau jo išlaikymui. Jūs norite atimti vienintėlę mano didžiulės šeimos viltį!.. — Ir dar tamsesniais bruožais jis ėmė piešti savo vargus.

Tėvas de Greeff paaiškino, kad tik prašomas jis yra davęs savo patarimų.

— Juk ir aš, kalbėjo toliau T. de Greeff, buvau vienintėlė kurpius tėvo

parama. Ką dabar jūs kalbate, ir man tas reikėjo nuo jo išgirsti. Bet mano tėvelis ir gi paklausė manęs. O ką Dievas pašvenčia, tas nelieka be palaimos, kas gi be grėšiančio pavojaus iš Jo išplėšiama, tai buna netikra pagalba!

Bet sunku buvo nuraminti iki ašarų įsikirščiausį Berchmansą. Tik galų gale jis sutiko, kad jo bylą su sunum išspręstų keli kapucinai, iš kurių tarpo vienas Berchmansų giminaitis pasižadėjo ginti tėvų pusę ir gražumu perkalbėti sunų. Tačiau Jonas gražiai išsiteisino ir apgynė savo pašaukimą.

Kadangi Jonas buvo dar nepilnametis, tai tėvai jam galėjo griežtai uždrausti stoti vienuolijon. Be jų sutikimo sunus dar nebutų galėjęs sekti savo šventąjį sielos palinkimą. Bet tėvai nedraudė. Tik prašė, kad jis dar keliems mėnesiams atidėtų savo įstojimą Jėzaus Draugijon. Mat tikėjosi, jog per tą laiką sunaus mintys lengvai išsiblaškytų. Rodos, net gerasai kun. Froidmont norėjo jį kiek laiko užtrukti. Jonas nesutiko.

— Juk kaip-gi aš turėčiau neklausyti Dievo balso, Kurs už mane atsida- vęs net savo kraują praliejo?! Ne! Vė- rčiau savo drabužius, po tėvo kojomis sudėti, nekaip Dievo balsą paniekinti! aiškinosi jį.

Netrukus mirė mylimoji Jonuko mamytė. Dabar mūsų našlaitis dar karščiau prisišliejo prie gerosios Dangaus

Karalienės ir ją apsirinko už savo motiną. Sunaus perkalbėtas tėvas po kelių susitelkimo dienų pajuto savyje aiškų pašaukimą būti kunigu. Ir du metu pamokęs gavo kunigo šventimus.

J. Berchmansas, eidamas 18-tus metus, įstojo Jėzaus Draugijon. Jo pavyzdį pasekė dar ne vienas jo buvusių draugų iš kolegijos. Dabar jau su visu jaunuolis karščiu jis stoji žengti tobulybės kelias. Bijodamas prarasti sunkiai iškovotą pašaukimą, jis širdingos maldos ryšiais tvirtai susivienija su Jėzum ir Marija.

Naujokyne.

Žutbutinė kova su savo trukumais ir įtemptas sielos tobulinimosi darbas — tai jo svarbiausia užduotis per du noviciato metus vienuolijoje. Del savęs buvo griežtas, bet kitiems švelnus. Su vyresniaisiais buvo atviras ir iki mažiausių smulkmenų klusnus. Savo pokalbius su draugais visados sugebėdavo nukreipti į dangų. Visur ieškojo rimtų patarimų ir nurodymo jo aikštinių ydų. Ir kada vienas brolių, visai nepaisydamas pateisinančiųjų apystovų, pastebėjo vieną menką Jono neapsižiurėjimą, — jisai sukalbėjo už savo geradarį tris dalis ražančiaus. Ir pasižadėjo dar po tiek pat pasimelsti už kiekvieną brolio pastabą. Bet šisai, nors ir labiausiai stengėsi, tačiau jau tokio pelno daugiau nelaimėjo!

Kaip kolegijoje taip ir čia greitai pranoko visus brolius savo pamaldumu, linksmumu, nusižeminimu ir kitomis šventųjų dorybėmis. Neveltui tat vienas brolis galėjo pasakyti apie jį: "Aš

jau neskaitau šv. Aloizo gyvenimo, nes aš jį gyvą matau prieš save."

— Kas čia do angelas? — klausė kitas naujokas. . . .

Baigėsi malonus noviciato laikas. Aštuonias dienas prieš vienuolių priesaiką ("apžadus"), buvo rekolekcijos. Bet J. Berchmanso prie jų neprileista. Mat vyresnieji pabugo, kad jis savo didžiuliu sielos pajėgų sutelkimu, nepakenktų sielos plėtotei.

25 d. rugsėjo 1618 metų per iškilmingas Mišias J. Berchmans'as amžinai susižiedavo su tyrosios meilės šaltiniu, su Jėzumi. Tai buvo jo laimingiausioji sielos šventė, maloniausioji širdies puota.

Romoje.

Bet sykiu artinosi ir atsiskyrimo diena. Reikėjo apieisti jaukius vienuolyno rumus ir išsisklaidyti visiems aukštesnėse jezuitų mokyklose. J. Berchmansas kaip pavyzdgingiausias auklėtinis buvo nuskirtas į Romą, kur kiekviena provincija siuntė po keletą savo gabiausiųjų narių įgyti aukštesnio mokslo ir dvasinio išsitobulinimo. Broliai jį sveikino ir linkėjo laimės, bet sykiu ir liudėjo, kad jau jie neturės prieš akis taip pavyzdingo dangaus atstovo.

Dienos greitai bėgo. Tik štai vėl smugis. Mirė jo tėvas. Apie tai jis sužinojo kiek vėliau, tat nespėjo nė laidotuvėse dalyvauti. Tamsų liudėsio debesiai gedulu apniaukė jo veidą. Bet netrukus jis kiek nusiramino ir dirstelėjęs į dangų tarė: "Dabar jau aš galiu kaip šv. Pranciškus geriau kalbėti: Tėve mūsų, Kursai esi danguje."

Gerokai paaugėjusius savo brolius pavedė savo giminių ir artimiausių pažįstamų globai. Pats gi savo karšta malda rupinosi išprašyti jiems gausią Dievo palaimą. . . .

24 spalio jau reikėjo iškeliauti į Romą. Kelionė ėjo per Franciją, nes Vokietijoje siautė aršieji trisdešimtų metų karai. Jonas B. su savo tautiečių, broliu Penneman, pateko Italijon. Čia jam reikėjo du pirmuosius metus mokytis filosofijos. Su dideliausiu džiaugsmu jis stoji darban. Savo laisvuose jis dažnai užsimena kaip yra malonu tobulėti, kur tiek kankinių kraujo išlieta, tiek šventųjų palaidota. "Čia, stebisi jis vienam savo laiške, mūsų kolegijoje randama įvairiausių kraštų jaunimo: ispanų, lenkų, vokiečių, portugalų, dalmatiečių, siciliečių, neapoliečių, belgų, **lietuvių**, fransų ir tt. ir juos visus vienija tvirčiausi meilės ryšiai, lyg tai būtų vienos motinos vaikai."

Ir čia sugebėjo J. Berchmansas patraukti visų akis.

— Jis yra geras, geras, geras! . . . džiugavo T. Gori.

— Jei dabar būtų prapuolę Šv. Ignaco įstatai, tai netrukus Jėzaus Draugija vėl juos galėtų lengvai susirašyti iš Jono Berchmanso elgėsio! — gyrė kiti, stebėdamiesi jo viliojančiu pavyzdžiu.

Liuoslaikių valandomis jis buvo linksmas kai pavasario saulutė, o darbo laiku rimtas ir susitelkęs. Dažnai jis padėdavo silpnesniems broliams mokytis. Net sunkiausių kvotimų laiku jis kantriai atlikdavo vieną kitą patarna-

vimą. Ir, anot br. Olivos, neužtenka nė žodžių jo uolumui išgirti.

Pamaldumas.

O kas nesigērėjo pamaldumu?! Kas rytą, vakarą ir šiaip liuosomis valandėlėmis jis dvasios pakilime, rodos, kalbėjosi su Kristumi, esančiu tyliojoj vienuolyno kopytėlėj. Betarnaujant ir beklausant šv. Mišių jo karštas tikėjimas dar labiau atsispindėdavo atsakymuose, veido bruožuose, eisenoje! Nebereikalo jau tada jį vadindavo "angelu," įsikunijusių jaunuolio išvaizdoje, "antruoju Aloizu" ir tt.

— Kas gerai meldžiasi, įgyja du dangų: vieną šičia rasdamas¹ daug paguodos spindulį, o antrą amžinybėje! — sakydavo šventasai.

Ypač nepaprastas buvo Jono pamaldumas į Švenč. Sakramentą. Iš to gyvojo Meilės Šaltinio J. Berchmansas mokėdavo pasisemti tiek pajėgų, kad ligi kitos Komunijos jam užtekdavo kilnaus įkvėpimo šventai savo pareigas eiti.

Kaip jis karštai tikėjo į Šv. Panelę Nekaltai Pradėtą, liudija tas reikiny, jog jis savo krauju užrašė ant popierėlio savo karštą pasirįžimą "išpažinti ir visados ginti Švenč. Panelės Nekaltą Prasadėjimą." Net pirmą savo veikalą žadėjo rašyti tai tiesai apginti. Tam buvo jau pasirinkęs ir pluoštelį medžiagos.

Kada visi jezuitų auklėtiniai lankydavosi savo dailiojoj bažnytėlėj "al Gesu," ten ir susirinkdavo daug žmonių.

— Ar jūs manote, — taip išsireiškė vienas Romos didžiunas, — jog aš čia

ateinu tik jusų mišparų klausyti? Ne! Per visas šventes aš čia lankausi tik tam, kad jusų mažą šventąjį pamačius. Tik žiurėkit kaip tyliai jis klupo. Rodos nė gražioji muzika jo maldos neblaško!

Nė iškilmingieji kardinolų ir pasiuntinių papuošalai neviliojo žydrių ir užsimąščių Jono akių.

Nepaprasta yra Roma, kai buna vainikuojamas naujas Bažnyčios Vairininkas. Minių minios pripildo tąsyk milžiniškąją Šv. Petro baziliką. Visų neramūs žvilgsniai godžiai skrenda prie altoriaus. Tačiau Jonas B., nors ir dalyvavo Gregoriaus XV vainikavimo iškilmėse, — bet ne tada nepakėlė maldoje paskendusį savo akių, kai naujasai Bažnyčios Galva buvo iškilmingai lydymas į Lateraną. Mat, jam užstoję platus vieno brolio pečiai!

J. Berchmanso pamaldumas triško jo žodžiais ir elgesiu. Jo atviri pasikalbėjimai su broliais budavo visuomet persisunkę ta gaivinančia pamaldumo dvasia.

— Jei aš kada negaunu kalbėti apie kilniausius sielos reikalus, — sakydavo jisai, — tada viduj aš jaučiuosi lyg suvaržytas, surištas. Ir, rodos, daug liuosiau atsikvepiu, kai surandu kilnesnį žodelį. —

Toki pokalbiai veidavo net į vyresnius tėvus. Neveltui vienas jų šitaip prisipažįsta:

— Nei mąstymai nei kitį sielos laiviai man neteikė tiek daug akstinių kopti aukštyn. Ir aš neatsimenu nė vienos jo kalbos, kuri manyje nebutų sužadinsi gailesio arba drąsos. —

(Bus daugiau).

Klausimai ir Atsakymai

Paveikslai.

KLAUSIMAS. [Ką reiškia šie du švenčiausios Panelės paveikslai: pirmas Gegužės (Mojaus) su daug angelų, antras — švenčiausia Panelė su vaikelium?

“*Laivo*” *Skaitytoja*
iš Rochester, N. Y.

ATSAKYMAS. Abudu paveikslu reiškia švenčiausią Panelę. Pirmasis jų su daug angelų vaizdina šv. Panelės danguje garbę, kaipo angelų Karalienės, arba Jos

ėmimą dangun, o antras — švenčiausios Panelės Dievo motinystę.

Vaikų Komunija.

KLAUSIMAS. Ar galima aštuonių ir pusės metų vaiką leisti prie šv. Komunijos? Seserys sako, kad perjaunas.

“*Laivo*” *Skaitytojas.*

ATSAKYMAS. Galima ir šešių metų vaiką leisti prie šv. Komunijos, jeigu tik supranta, kad šv. Sakramente yra pa-

tsai Jėzus Kristus duonos panašumuose užsislėpęs, o negalima šv. Komunijos duoti ir 12 metų vaikui, jeigu jisai šv. Komunijos neatskiria nuo paprasto valgio,

nesupranta. Šiame dalyke ne metai kalėti, o neužtenkamas gal Tamstos sunaus supratimas tų gilių švento mūsų tikėjimo paslapčių.

Lietuvos Žinios.

Gamina lietuviškas plokšteles gramafonams. Muzikos instrumentų Šučės firma Kaune buvo pasikvietusi gramafonams plokštelių fabrikos žinovą pagaminti lietuviškų plokštelių gramafonams. Parinkta 54 dainų ir muzikos kuriniai, dalyvaujant žymesniems mūsų artistams ir chorams. Kauno šaulių choras dainavo į plokšteles keturias dainas. Sausio mėnesį jau galima busią gauti sakytoj firmoj lietuviškų plokštelių.

Svetimšalių skaičius. Kauno mieste ir apskrity yra 3638 svetimšaliai. Iš jų 35 Amerikos J. V. piliečiai, 30 — Austrijos, 1000 — Gudijos, 4 — Belgijos, 3 — Bulgarijos, 25 — Anglijos, 20 — Čekoslovakijos, 21 — Danijos, 18 — Estijos, 5 — Italijos, 325 — Latvijos, 277 — Lenkijos, 2 — Norvegijos, 4 — Olandijos, 4 — Palestinos, 1 — Persijos, 15 — Prancuzijos, 2 — Rumunijos, 1008 — Rusijos, 5 — Suomijos, 7 — Švedijos, 29 — Šveicarijos, 740 — Vokietijos, 1 — Vengrijos, 1 — Dancigo, 4 — Gruzijos, 1 — Graikijos.

Mokyklų skaičius. Dabar Lietuvoje yra 118 aukštesniųjų ir vidurinių mokyklų. Iš jų valstybinių gimnazijų — 10,

nevalstybinių — 27, progimnazijų ir vidurinių mokyklų suaugusiems — 3 specialiųjų aukštesniųjų mokyklų 3, mokytojų seminarijų — 10 ir dviejų metų mokytojų kursų — 14.

Visose aukštesnėse ir vidurinėse mokyklose mokinių skaičius siekia 22, 941; mokyklose suaugusiems — 822; specialinėse mokyklose — 497; mokytojų seminarijose — 1356 ir mokytojų kursuose — 911.

Kauno bedarbius aprupino darbu. Kauno miesto valdyba pradėjo lyginti dvi dideles gatves Kaune, kame gavo darbo dauguma bedarbių. Be to, Ministrų Kabinetas nutarė duoti sakytai valdybai 25,000 litų pašalpos organizuoti viešiesiems darbams. Tuo būdu bus išvengta didelės bedarbės Kaune.

Kiek paštai persiuntė laiškų? Per metais Lietuvos paštais persiunta 30 milijonų siuntų, kurių tarpe 15 milijonų paprastos korespondencijos.

Vilniaus policijos komisaras Kaune. Nesenai per demarkacijos liniją perėjo civiliai apsirėdęs asmuo ir pranešė mūsų policijai, kad jis esąs Vilniaus raičiosios policijos komisaras ir norįs grįžti

tėvynėn. Policija jį suėmė ir pristatė Politinei policijai Kaune. Čia jį tardant paaiškėjo, kad perėjęs yra Jankauskas, paeinąs iš Mariampolės apskr., tarnavęs rusų kariuomenėje karininku, grįždamas iš Rusijos pateko Lenkų kariuomenėn, kame buvo pasienio sargybos viršininku Rusijos pasie-

ny. Norėdamas buti arčiau savo krašto, jis prašė savo vyriausybę paskirti Vilniaus policijos viršininku. Vyriausybė jo prašymą patenkino. Pirmą progą suradęs perėjo Lietuvon. Po tardymo p. Jankauskas perduotas Mariampolės apskr. viršininkui ir apgyvendintas Mariampolės apskr.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUI. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo: "Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė." Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laiškų mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiariskumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, nerviškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apgr.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
K R A U T U V Ė

3238 So. Leavitt Str. Chicago, Ill.

NOREDAMI Pirkti, Parduoti Ar Mainyti
Visados Kreipkitės Pas Mus. Tas Jums Bus
Ant Naudos.

S. L. FABIONAS CO.

INVESTMENTS REAL ESTATE
INSURANCE

809 W. 35th Str., Chicago, Ill.

Tel. Boulevard 0611 ir 0774

Padarom Pirkimo ir Pardavimo Raštus.

Pasekmingai stipčiam pinigais ir
Parduodam Laivakortes.